

Nechápal som, čo to trepe, ale nemal som čas nad tým príliš meditovať. Mantichora rozsekala Groverove čarovné výhonky na franforce, zavrčala a otočila sa k nám.

„K zemi!“ Annabeth zrazila di Angelovcov na brucho do snehu. V poslednej sekunde som si spomenul na svoj štít. Plesol som po hodinkách a ich kovový plášť sa zmenil na silný bronzový pancier. Najvyšší čas! Trne doň narazili takou silou, až preliačili kov. Môj krásny štít, darček od Tysona, vážne poškodili. Netušil som, či vôbec dokáže zastaviť ďalší nápor.

Začul som hlasné prasknutie, zavrešťanie a vzápätí vedľa mňa so žuchnutím pristál Grover.

„Vzdajte sa!“ zahrnela obluda.

„Nikdy!“ zajačala Tália ponad bojisko. Vyrasila proti oblude a chvíľku som mal dojem, že sa preženie priamo cez ňu. No potom sa ozvalo zadunenie a priamo za nami zaplápolalo svetlo. Z hmly sa vynorila helikoptéra a zostala visieť vo vzduchu tesne nad útesmi. Bol to elegantný čierny vojenský vrtuľník s niečím ako rakety navádzané laserom pripevneným na boku. Tú helikoptéru museli viesť smrteľníci, ale ako sa k nám dostala? A ako by mohli smrteľníci pomáhať oblude? Svetlomety Táliu oslepili a mantichora ju chvostom zrazila z cesty. Táliin štít odletel do snehu a kopija sa rozletela opačným smerom.

„Nie!“ Priskočil som jej na pomoc. Odrazil som trň tesne pred tým, ako ju zasiahol do hrude. Zdvihol som nad nás štít, ale vedel som, že to nebude stačiť.

Doktor Thorn sa rozchechtal. „Tak čo, už vidíš, že je to nafiču? Vzdajte sa, vy krpatí hrdinovia.“

Ocitli sme sa v pasci medzi obludou a plne vyzbrojenou helikoptérou. Nemali sme nijakú šancu.

Potom som začul jasný, prenikavý zvuk: trúbenie lesného rohu z lesa.

Mantichora stuhla. Chvíľu sa nikto ani nepohol. Jedinými pohybmi boli vírenie snehu vo vetre a klopkanie listov vrtule.

„Nie,“ zahundral doktor Thorn. „To nemôže byť...“

Okolo mňa prefičalo čosi ako pás mesačného svetla a utalo jeho vetu v polovici. Z pleca doktora Thorna vyrástol žiarivý strieborný šíp.

Zástupca riaditeľa sa zapotácal dozadu a bolestne zakvílil.

„Preklínam ťa!“ zajačal Thorn. Vypustil celé desiatky trňov do lesa, odkiaľ priletel šíp, ale odtiaľ rovnako rýchlo vyrazili ďalšie strieborné šípy. Vyzeralo to, akoby tie šípy zastavovali trne vo vzduchu a rozrezávali ich na polovice, ale to sa mi asi len zdalo. Nikto, dokonca ani Apolónove deti v tábore, predsa nemohol mieriť tak presne.

Mantichora si vytiahla šíp z pleca a zavyla od bolesti. Sťažka dýchala. Ohnal som sa po nej mečom, ale nebola taká vážne zranená, ako sa zdalo. Vyhla sa môjmu úderu, šľahla mi chvostom do štítu a odsotila ma nabok.

Potom sa z lesov vynorili lukostrelkyne – asi tucet